

Publicerad 2017-06-11 13:07 av Peter Dickson

En liten text om skapandet

Text & musik

Mina föräldrar håller på med musik och det gör de flesta av deras vänner också. Mitt barndomshem var fullt av instrument (allt från piano och gitarrer till kinesisk oboe) och de användes hela tiden. Själv har jag har spelat sen jag var liten, precis som mina syskon. Det var självklart och vårt sätt att leva. Som barn var musiken en lek och en del av samhörigheten hemma och sedan har det bara fortsatt. Jag spelar i olika band. I nästan vilket sammanhang som helst kan jag delta och vara lyhörd för vad som händer. Det är kanske en brist, men jag har ingen stark drift att spela någon viss sorts musik. Inte heller skriver jag egen. Jag känner de som har en naturlig drift att uttrycka sig på det viset, men för mig räcker det med all den musik andra har skapat. Dock, en dag upptäckte jag en melodislinga i huvudet. Jag kände inte igen den, så jag förstod att den måste ha uppstått i mig. Den var fin, så jag lät den ljuda i mitt inre. I början var den diffus, men successivt fick den tydligare form. På något vis lät den vilse. Utan att jag riktigt beslutat mig för det började jag sätta ord till den. Orden var famlande och osäkra först. Jag tog dem direkt från det som snurrade i huvudet eftersom de passade med melodins känsla. De handlade om hur det var att vara sjutton år gammal och inte ha en aning om vem man är. Man måste ta tag i sitt liv. Många tar itu med det med stor målmedvetenhet, gör upp detaljerade planer för både kärlek, karriär och familj. Andra vet inte vad de skall ta sig för. Vad gör man om det enda man är duktig på i världen är att kompa andra på gitarr? För första gången fångade jag något i ord. Och för varje ord jag hittade fann jag även toner och arrangemang. Det var som om musiken och texten byggde varann, eller som om de hade funnits där nånstans hela tiden. Jag satt med gitarren varje ledig stund i flera veckor och arbetade med min låt. Jag skapade verser, refräng och ett litet stick, så att det började likna en hel liten sång. Till slut var den klar. Den hade funnit sin form, och inget jag kunde lägga till eller ta bort skulle göra den bättre. Jag insåg att jag hade skrivit en låt, med en fin melodi och ord som sade något. Det kändes tomt när arbetet var klart men jag var mycket stolt över det jag hade gjort. Kanske var detta något för mig ändå! Det kändes som om jag hade hittat något jag kunde göra, något som var bara mitt. Efter en tid vågade jag spela låten för mina vänner. Alla som hörde den var positiva. Några sa att det var det bästa de hade hört på länge, och tyckte jag skulle spela in den. En tjej erbjöd sig att sjunga. Sedan spelade jag den för en bekant som sa att texten var personlig och fin. ”Men inte melodin?”, sa jag. ”Ja, du använder den väl och den är absolut en av Lennons bästa.” Han nämnde en titel, och på väg hem sökte jag upp den på Spotify. Ton för ton var det min melodi. Till och med sticket, som orsakat mig så mycket möda, var detsamma. Däremot var texten i originalet en helt annan, med en alldaglig kärlekshistoria. Lennon kallar låten ”a piece of crap” i en sen intervju - det kan ju han kosta på sig. Jag hade inte ens vetat att låten fanns. Den låg undangömd på andrasidan på en tidig Beatles-LP jag aldrig hört talas om. Ändå måste melodin ha nått mig på något vis, som en del av all musik som flödar runt och igenom en. Kanske hade jag hört den hemma hos någon, eller till och med spelat den utan att tänka på det. Jag hade alltså inte komponerat melodin, bara rekonstruerat den. Det enda jag hade bevisat var att jag hade gott musikminne, och det visste jag redan. Nu vågar jag inte sjunga texten heller. Tusentals unga människor måste ha känt på samma sätt som jag, vem vet hur många som har skrivit den innan mig? Men det spelar ingen roll. Det är så många som vill vara soloartister, som tycker sig ha något unikt att säga. Alla behöver de en lyhörd kompgitarrist vid sin sida. Jag kan tycka att de låter ganska lika varandra men jag försöker vara personlig i mitt komp, så långt rollen tillåter det. Ibland dyker små melodislingor upp i mitt huvud. Kanske

de är mina egna, kanske nån annans. Jag infogar dem i mitt gitarrspel, för att göra det livfullt och varierat. Jag är en del av helheten. Det är så det skall vara musikens själ är människor som skapar något tillsammans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten